

Τὰ ἀσθενικά αὐτὰ πλάσματα, ἀπὸ τοῦ στήθους τῶν ὁποιῶν ἡ πνοὴ ἐξέλειπε πλέον ευκόλως, πλέον ἢ ἀπαξ εἶχον κατατεθῆ ἐπὶ τῆς ἀκάτου νεκρᾶ ἐν ταῖς ἀγκάλαις τῆς ζωῆς μητρὸς των.

Τότε ἤρχισαν τὰ φρικώδη ἐπεισόδια.

Δύο ἢ τρεῖς στρατιῶται, εἴτε πρὸς ἀνακούφισιν τῶν συζύγων των, εἴτε χάριν ταχυτέρας διασώσεως τῶν τέκνων των, ἐρρίφθησαν ἐν τῇ θαλάσῃ, ἀφ’ οὗ προηγουμένως προσήρτησαν τὸ σῶμα των ἀπὸ σχοινίου, καὶ ἀπωλέσθησαν μαζὺ τῶν συγκαλυπτόμενοι ὑπὸ τῶν γιγνατικῶν κυμάτων.

Νεκρὰ τις γυνὴ ἀπειοίετο ν’ ἀποσπασθῇ τοῦ πατρὸς τῆς, γηραιοῦ στρατιώτου ἀκινήτου μένοντος ἐν τῇ θέσει του.

Ἐδέησε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ τῶν γονάτων ἐκείνων, εἰς ᾧ εἶχε προσκολληθῇ, νὰ τὴν προσδέσῃ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ σχοινίου καὶ νὰ τὴν καταβιάσῃ μεθ’ ὅλας τῆς τὰς κραυγὰς.

Πεντάκις τὰ κύματα τοὺς εἶχον συγκαλύψει.

Τὴν ἔατην φορὰν ἀπετέθη λιπόθυμος ἐντὸς τοῦ πλοίου.

Τὴν ἀπέθεσαν νεκράν.

Ἦτοιμάσθησαν νὰ τὴν ρίψωσιν εἰς τὴν θαλάσσαν.

Ἀλλ’ αἰφνης ἔδωκε σημεῖα ζωῆς.

Καὶ οὕτω διεσώθη.

Ἀνὴρ τις εὐρίσκατο εἰς τὸ δίλημμά τοῦ ν’ ἀπολέσῃ τὴν σύζυγόν του ἢ τὰ τέκνα του.

Χωρὶς ποσὺς νὰ διστάσῃ, ἐκηρύχθη ὑπὲρ τῆς γυναικὸς του.

Ἡ σύζυγος ἐσώθη.

Τὰ τέσσαρα παιδιά ἀπωλέσθησαν.

Στρατιώτης τις, ὑψηλός, ρωμαλέος, ἐξαίρετος κολυμβητής, μὴ ἔχων τέκνα μηδὲ γυναῖκα, ἀνέλαβε τὴν διάσωσιν τριῶν τέκνων τῶν συντρόφων του.

Τὰ προσήρτησεν εἰς τοὺς ὤμους του, καὶ φέρων τὸ πολύτιμον αὐτὸ φορτίον, ἐρρίφθη ἐν τῇ θαλάσῃ.

Ἀλλ’ εἰς μάτην ἠγωνίσθη νὰ καταφθάσῃ τὴν λέμβον.

Τότε οἱ σύντροφοί του, μάρτυρες τῶν ὑπερανθρώπων προσπαθειῶν αὐτοῦ κατέβαλλε, τῷ ἐρρίψαν σχοινίον.

Τὸ ἔδραξε, καὶ κατέφθασεν εἰς τὸν πρὸς ὃν ὄρον.

Εἰς ναύτης εἶχε καταπέσει ἐν τῇ καταπακτῇ.

Καί, ὡσεὶ πεσὼν εἰς τὸν κρατῆρα ἡφαιστείου, ἐντὸς ὀλίγων στιγμῶν κατεβροχθίσθη ὑπὸ τῶν φλογῶν.

Ἐτέρου τινός, συνετρίβη ἡ σπονδυλικὴ στήλη.

Καὶ οὕτως, ὥστε κατέπεσε λυγισθεὶς εἰς δύο, ἵνα μὴ ἀνεγερθῇ πλέον.

Ἄλλου, φθάσαντος μέχρι τῆς «Καμβρίας», ἡ κεφαλὴ προσέκρουσε καὶ συνετρίβη μεταξύ τῆς λέμβου καὶ τοῦ βροχίου.

Ἐν τούτοις τὰ μέτρα τὰ λαμβανόμενα πρὸς μεταβίβασιν τῶν γυναικῶν καὶ παιδῶν κατηνάλισκον χρόνον πολύτιμον.

Ὁ πλοίαρχος Κόββ διέταξε τότε ν’ ἀπήρχοντο στρατιῶται τινες εἰς τὸ πλοῖον, μὲ τὰς γυναῖκας μόνον.

Θὰ κατέφθανον δὲ ἐννεοῖται τὰς λέμβους ὡς ἡδύναντο ἑκαστος.

Αὐτὸ ἦτο ἰδικὴ των ὑπόθεσις.

Ἡ ἄδεια αὐτῇ ὑπῆρχε διὰ πολλοὺς ὀλεθρία.

Ἐπὶ ὠδεκάδους ἀνδρῶν πηλῆσαντων εὐθὺς εἰς τὴν θάλασσαν, τοὺς πέντε ἢ ἑξ’ εἶχον καταβροχθίσαι τὰ κύματα.

Εἰς ἐκ τούτων... πολλῶν ἡ εἰραρμένη εἶνε ἀλλόκοτος, ὥς ἀφηγηθῶμεν τὴν ἰδικήν του μετὰ τινος λεπτομερείας.

Εἶχε σύζυγον ἡν τρυφερῶς ἠγάπα, καὶ ἥτις, οὕσα ἐξ ἐκείνων αἱ ὁποῖαι μὴ ἐπιτυχέσαι νὰ παρακολουθήσωσι τὸ σύνταγμα, εἶχον καταδικασθῇ νὰ παραμείνωσιν ἐν Ἀγγλίᾳ.

Αὕτη ἀπεφάσισε διὰ παντός τρόπου νὰ μὴ ἀποσπασθῇ τοῦ συζύγου τῆς.

Παρακολούθησε τὸ σύνταγμα εἰς Γραβσεσένδην.

Ἐκεῖ, τῇ βοηθείᾳ τοῦ συζύγου τῆς καὶ τῶν συντρόφων αὐτοῦ, εὗρε τρόπον νὰ διαφύγῃ τὴν ἄγρυπνον ἐπιτήρησιν τῶν σκοπῶν καὶ εἰσέδυσεν ἐν τῷ πλοίῳ.

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔμενε κλεισμένη καὶ οὐδεὶς εἶχε προσέξει εἰς τὴν ἐκεῖ ἐπίδοσίν τῆς.

Ἐν Δεῶλ τὴν ἀνεκάλυψαν, καὶ τὴν ἀπέπεμψαν εἰς τὴν ξηράν.

Ἀλλὰ, διὰ τῆς ἐπιτηδεύτητος ἐκείνης, ἥς αἱ γυναῖκες μόναι εἶνε ἱκαναί, ἐπανήλθε κρυφίως εἰς τὸ πλοῖον, καὶ παρέμενεν ἐντὸς αὐτοῦ κρυπτομένη μεταξύ τῶν ἄλλων γυναικῶν μέχρι τῆς ἡμέρας τοῦ ὀλέθρου.

Ἐν μέσῳ τῆς συμφορᾶς οὐδεὶς πλέον προσεῖχεν εἰς αὐτήν.

Καὶ ὅτε ἤλθεν ἡ σειρὰ τῆς, προσέδεσαν καὶ αὐτὴν εἰς τὸ σχοινίον καὶ τὴν κατεβίβασαν ὁμοίως μὲ τὰς λοιπὰς εἰς τὸ ἀκάτιον.

Μόλις ὁ σύζυγός τῆς εἶδεν αὐτὴν ἐν ἀσφαλείᾳ καί, ἐπωφελοῦμενος τῆς παρὰ τοῦ πλοίαρχου δοθείσης ἀδείας, ἐπήδησεν εἰς τὸ πέλαγος.

Καὶ ἄριστος ὢν κολυμβητής, ἡδυνήθη μετ’ οὐ πολὺ νὰ καταφθάσῃ τὴν λέμβον.

Ἐμῆλλον λοιπὸν νὰ συνενωθῶσιν.

Ἡδὲ ἡ σύζυγός του τῷ ἔτεινε τὴν χεῖρα ὑπότε, καθ’ ἣν στιγμὴν ἐκεῖνος ἔτεινε τὴν ἰδικήν του ἵνα συλλάβῃ τὸ χεῖλος τῆς λέμβου, αἰφνῆδως ὥθησιν ἑκάμει τὴν κεφαλὴν του νὰ προσκρούσῃ εἰς τὸ κάτωθεν ὅζῳ ἄκρος τῆς λέμβου.

Ζαλισμένος ἐκ τοῦ κτυπήματος, ἐγένετο αὐτοστιγμὴ ἄφαντος.

Καὶ δὲν ἀνεφάνη πλέον.

Εἶπομεν ὅτι καθ’ ἣν στιγμὴν εἶχον κραυγάζει: Πυρκαϊά! οἱ μᾶλλον γενναῖοι ἄνθρωποι ἐκ τῶν ναυτῶν καὶ τῶν στρατιωτῶν εἶχον συνέλθει εἰς ὁμάδα ἄνωθεν ἀκριβῶς τοῦ κέντρου τῆς προμηνυομένης ἐκρήξεως, ἵνα ἀνατιναχθῶσιν αὐτοὶ πρῶτοι, καὶ οὕτω ἀσφαλέστερον ἀποταφρωθῶσιν.

Εἰς τῶν ναυτῶν, βλέπων ὅτι μάτην περιέμενε τὴν ἐκρηξιν ἐπὶ πέντε περίπου ὥρας, ἀπώλεσε τὴν ὑπομονήν του.

— Καλὰ! εἶπεν, ἀφ’ οὗ ἡ φωτιά δὲν θέλει νὰ μὲ κάψῃ, ἄς δοῦμε τί λείπει τὸ νερό.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἐπήδησεν εἰς τὴν θαλάσσαν, κατέφθασε τὸ ἀκάτιον καὶ ἐσώθη.

Καί, τῷ ὄντι, ἀπὸ ἐπτά ὁλῶν ὥρων τὸ πλοῖον ἐφλέγετο χωρὶς, ὡς ἐκ θαύματος, νὰ προσβάλῃ ἔτι τὰς ἐκρηκτικὰς ὕλας.

[Ἐπεταὶ τὸ τέλος.]

ΕΡΡΙΚΟΥ ΣΕΒΙΑ

Ἡ ΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΝΕΚΡΑΣ

Ταῦτα λέγων, ἔλαβε τὴν νεκρὰν γυναῖκα ἀπὸ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς ἀνακλιντὸν τεθειμένον πλησίον τῆς μικρᾶς τραπέζης τῆς ὑποβασταζούσης τὴν ἐπίχρυσον ἀποσκευὴν τοῦ τείους.

Ὁ Ροβέρτος ἔλαβε θέσιν ἀπέναντι τῆς κομῆσεως καί, ἀφ’ οὗ ἀπλήρωσε τὰ δύο κύπελλα τείους ἀχνίζοντος καὶ εὐωδιάζοντος, ἤρχισεν οὕτω:

— Πρὸ ἐνός ἔτους, κατόικουν μετὰ τῆς μητρὸς μου, εἰς μικρὰν ἐπαυλιν ἣν κατέχομεν ἐν Ἐλβετίᾳ, πλησίον τῆς Γενεύης.

» Ἐκεῖ ἐγνώρισα μίαν λατρευτὴν νεανίδα ἥτις ἐγένετο ἡ μνηστὴ μου.

» Ἦμην εἰς τὸ ὑψιστον σημεῖον τῆς εὐτυχίας μου, τὸ πᾶν ἐφαίνετο ὅτι μοὶ προσμεριδία, ὅτε αἰφνης τρομερὰ μ’ ἐπληξεν συμφορὰ.

» Ἡμέραν τινα καθ’ ἣν εἶχμεν ἀπέλθει εἰς ἐκδρομὴν ἐπὶ τῶν ὄρεων, ἡ μνηστὴ μου, θύμα φρικώδους συμβεβηκότος, ὠδηγήθη θνήσκουσα εἰς τοὺς γονεῖς τῆς.

» Ἀδύνατον ἡ ἀπελπισία μου νὰ περιγραφῇ.

» Ἡ δυστυχὴς νεῖνις ἀπέθανε τρεῖς μετέπειτα ἡμέρας ἐν μέσῳ φρικτῶν ἀλγηδόνων.

» Καθ' ἣν στιγμὴν ἔπνεε τὰ λοιπὰ, μ' ἐζήτησεν ἵνα μὲ ἀποχαιρετήσῃ.

» Τὴν εἶχον κοσμήσει, κατ' αἰτησίαν τῆς, μὲ τὴν νυμφικὴν τῆς στολὴν.

» Πόσον ἦτο ἀκόμη ὠραία, καὶ τοι ἐτοιμοθάνατος.

» Βλέπων τις αὐτὴν οὕτω, οὐδέποτε θὰ ἐφαντάζετο ὅτι μετὰ μίαν ὥραν δὲν θὰ ὑπῆρχεν ἐν τῇ ζωῇ πλέον.

» Εὐθὺς ὡς μὲ εἶδε, μοὶ ἐνευσε νὰ πλησιάσω.

» Ροβέρτε μου, μοὶ εἶπεν, ἤθελσα νὰ σ' ἐπανιδῶ μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ ἤθελον νὰ μ' ἐβλεπες μὲ τὴν νυμφικὴν μου στολὴν. Δὲν θὰ μοὶ τὴν συγχωρήσῃς, αὐτὴν μου τὴν ιδιοτροπίαν;

» Δὲν ἠδυνήθην νὰ τῇ ἀπαντήσω, μ' ἐπνιγον οἱ λυγμοί.

» — Αὐτὸ τὸ κόσμημα, προσέθηκεν ἐκείνη, θέλω νὰ τεθῇ μαζὺ μου εἰς τὸν τάφον... Ἀλλὰ τὸ στέμμα τὸ ὅποιον ἠτοίμασες ἐπίτηδες δι' ἐμέ, καθὼς καὶ τὸ περιδέραιον, τὰ βραχιόλια καὶ τὰ ἐνώτια, θὰ μοὶ τ' ἀφαιρέσῃς ὅλα μὲ τὴν ἰδίαν σου χεῖρα, Ροβέρτε, ὅταν μὲ θέσουν εἰς τὸ φέρετρόν... Μοὶ τὸ ὑπόσχου;

» — Σοὶ τὸ ὑρκίζομαι! εἶπον ἐκτείνων τὴν χεῖρά μου.

» — Εὐχαριστῶ, φίλε, εἶπεν.

» Ὀλίγα λεπτὰ ἀργότερον, παρῆλθε τὴν ὑστάτην πνεύσιν.

Ἀπὸ μιᾶς στιγμῆς, ἡ Ἰωάννα ἤρχισε ν' ἀνυπομονῇ.

Αὐτὸ τὸ προοίμιον τὴν ἐξηρέθιζεν.

Ἐπὶ τέλους ἀδυνατοῦσα νὰ κρατηθῇ ἐπὶ πλέον:

— Δὲν πιστεύω ὅτι μοὶ ἐζήτησας αὐτὴν τὴν συνέντευξιν, εἶπε διὰ φωνῆς ὀλίγον τραχείας, ἵνα μοὶ διηγηθῇς αὐτὴν τὴν ἱστορίαν;

— Ὁχι! εἶπεν ὁ κόμης, ἀλλ' ἦτο τοῦτο ἀπαρχίτητον ἵνα ἐννοήσῃς τὴν ἐξομολόγησιν ἣν ἔχω νὰ σοὶ κάμω, διότι ἐξομολόγησις μᾶλλον εἶνε ἢ συνδιάλεξις.

— Ἀκούω! εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Μετὰ τὸν θάνατον τῆς μητῆς μου, ὑπέλαθεν ὁ Ροβέρτος, ἐγκατέλιπα τὴν Γαλλίαν, ἔκαμα ταξίδιον.

» Εἶχον ἀηδιᾶσαι τὴν ζωὴν.

» Τὰ ταξίδια διήρκεσαν μῆνας πολλοὺς, κατόπιν δὲ ἐπανῆλθον εἰς Γαλλίαν.

» Εἶχον ἀνάγκην νὰ ἐπανέβλεπον τὴν μητέρα μου.

» Εἶχον ἀγοράσει αὐτὸ τὸ μέγαρον, εἰς τὸ ὅποιον τώρα εὐρισκόμεθα.

» Ἐδῶ σὲ εἶδον, Ἰωάννα, καὶ μ' ἐξέπληξεν ἡ παρὰδοξὸς σου ὁμοιότης πρὸς τὴν μητρίν ἣν ἀπώλεσα.

» Ἐκτοτε, ἀπεφάσισα νὰ σὲ νυμφευθῶ.

» Ἡ νέα ἡ τόσον ὁμοιάζουσα πρὸς ἐκείνην, ἦν τόσον εἶχον ἀγαπήσει, δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγίνετο ἡ σύζυγος ἄλλου.

» Ἀλλ' ἰδοὺ, φιλότιμη Ἰωάννα, ὅτι ἀρχεται ἡ ἐξομολόγησίς μου.

» Ὅτε σ' ἐνυμφεύμην, μοὶ ἐπῆλθε κατὰ νοῦν ἰδιοτροπία ἀλλόκοτος, ἀνῆκουστος ἤθελον νὰ ἐπανέβλεπον ἐπὶ σοῦ, κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν γάμων μου, τὴν ἡγαπημένην μου Φερνάνδην!

» Καὶ δι' αὐτὸ σὲ ἤθελον στολισμένην μὲ τὴν αὐτὴν στολὴν, διὰ τῆς ὁποίας ἐκείνη ἦτο καλλωπισμένη».

Ἡ Ἰωάννα ἔρρηξε κραυγὴν.

— ὦ! τοῦ φρικτοῦ ἀστεϊσμοῦ! εἶπε. Μοὶ προξενεῖς τρομερὸν φόβον!

Ὁ Ροβέρτος οὐδὲν ἀπήντησεν.

Ἰστατο, τὸ μέτωπον στηρίζων μεταξὺ τῶν δύο τοῦ χειρῶν, βεβουλισμένος εἰς τὰς ἀναμνήσεις του.

— Ἀνεχώρητα λοιπὸν δι' Ἑλβετίαν, ἐξηκολούθησεν αἶφνης... Ἐπερεύθην εἰς τὸν τάφον τῆς μητῆς μου καί, ἐκεῖ, ἐπέτυχα διὰ χρημάτων ἀπὸ τοῦ φύλακος τοῦ κοιμητηρίου νὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ ν' ἀποκομίσω τὰ κοσμήματα διὰ τινὰς ἡμέρας, προφασιζόμενος ὅτι ἤθελον νὰ τὰ ἐπισκευάζω.

» Ἡ προθεσμία, ἣν μοὶ ἐχορήγησε λήγει αὖριον τὸ ἑσπέρας.

» Αὐτὸ μὲ ὑποχρεοῖ, φιλότιμη Ἰωάννα, νὰ σ' ἀφήσω ν' ἀναχωρήσῃς μόνη μετὰ τῆς μητρός μου».

Ἡ Ἰωάννα ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Κύριε, εἶπεν, ἀρκετὰ διήρκεσεν αὐτὴ ἡ κομφοδία, δὲν δύναμαι ν' ἀκούω πλείοτερα. Ποτὲ δὲν θὰ μὲ πείσετε ὅτι αὐτὸς ὁ μῦθος τῶν ἀπὸ κοιμητηρίου ἀφαιρεθέντων κοσμημάτων δὲν εἶνε ἀπλοῦν παίγνιον τῆς φαντασίας σας, καθὼς καὶ αὐτὴ ἡ ὁμοιότης ἦν διηγεῖσθε.

— Ἀμφιβόλλεις, ὑπέλαθεν ὁ κόμης, λοιπὸν! παρτήρησον!

Καὶ δι' ἀποτόμου κινήσεως ἔσυρε τὸ διὰ σκέπης καλυπτόμενον μαῦρον ἀτλαζωτὸν παρὰπέτασμα, τὸ ὅποιον εἶδεν ἐν ἀρχῇ τοῦ κεφαλαίου.

Ἡ νεκρὰ κόμησσα ἔμεινεν ἐμβρόντητος.

Ἡ εἰκὼν νεκρᾶς γυναικὸς ἐπεφάνη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καὶ τὸ ἐπὶ τοῦ ὑφάσματος ἐξωγραφημένον πρόσωπον εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὁμοιάζε πρὸς τὴν Ἰωάνναν, ὥστε θὰ τὸ ἐξελάμβανε τις ὡς τὴν ἰδίαν τῆς εἰκόνα.

Ἦσαν οἱ αὐτοὶ ὀφθαλμοί, οἱ πλήρεις γλυκύτητος, ἡ αὐτὴ ξανθὴ καὶ σγουρά κόμη, ἡ περιβάλλουσα μέτωπον λευκὸν καὶ ἀγνόν, τὸ αὐτὸ μαῖνισμα, τὸ σκάπτρον ἐπὶ τῶν ροδίνων παρειῶν δύο θελκτικὸς λακκίσκος καὶ τὸ αὐτὸ μικρὸν καὶ λεπτοφυὲς στόμα, τὸ ἀφίνον νὰ διαφανῶνται δύο σειρικὶ ὀδόντων μαργαριτωδῶν, ὡς καὶ τῆς Ἰωάννας.

Ἐρεβεν, ὡς καὶ ἐκείνη, ἐσθῆτα ἐκ λευκῆς μετάξης, στιζομένην ὑπὸ ἀνθίων πορτοκαλέας, τὸ αὐτὸ περιδέραιον, ἀποτελούμενον ἀπὸ ἐξ σειρᾶς λεπτῶν μαργαριτῶν, χωρίζομένων ἐν μέσῳ ὑπὸ ἀστέρας ἐξ ἀδάμαντος καὶ ἐπὶ κυφαλῆς τὸ αὐτὸ ἐκ πορτοκαλέας στέμμα, τὸ ὅποιον ἔστρεφε τὴν κόμησσαν.

Ἡ Ἰωάννα, κατὰπληκτος πρὸς στιγμὴν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς ἀλλοκότου εἰκόνας, ἠνορθώθη αἶφνης καὶ εἶπε πρὸς τὸν κόμητα διὰ φωνῆς ἡλλοιωμένης:

— Εἶνε ἀνάξιον ὑμῶν, κύριε κόμη, τὸ ὅτι μοὶ ἐζήτησατε συνέντευξιν ἐν ἡμέρᾳ τοιαύτῃ, ἵνα μοὶ ὁμιλήσῃτε, ὡς κάμνετε διὰ τοὺς ἔρωτάς σας, μετὰ τῆς γυναικὸς αὐτῆς πρὸς ἡν, ὁμολογουμένως, ἔχω τινὰ ὁμοιότητα.

Καί, διὰ χειρνομίας, εἰδείκνυε τὴν εἰκόνα.

Ὁ Ροβέρτος ἐροίγησε σφοδρῶς καὶ προσέθηκε, τοὺς ὀδόντας ἔχων συνεσφυγμένους ἐξ ὀργῆς:

— Αὐτὴ ἡ γυνή, ὡς λέγεις, Ἰωάννα, ἦτο εὐγενὴς καὶ ἀγνὴ νεῖνις.

» Ἐκκλείτο Φερνάνδην δὲ Βοᾶ Κερσύ καὶ ἠρίθμει μεταξὺ τῶν προγόνων τῆς ὀνόματα ἐνδοξα.

» Δὲν ἤξιζεν ὀλιγώτερον, μοὶ φαίνεται, τῆς Ἰωάννας Δερβαλ, τῆς ἀναγνωστρίας τῆς κυρίας δὲ Βωμκνοάρ.

» Τῇ ὁμοιάζεις ὀλίγον, εἶπες.

» Τῷ ὄντι, κυρία, εἶσαι πρὸς αὐτὴν ὁμοία κατὰ τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ δὲν ἔχεις ὡς ἐκείνη καρδίαν τρυφεράν καὶ ἱκανὴν πρὸς ἀφροσύνην.

Ἡ κόμησσα ἐσκίρτησεν ἐπ' αὐτῇ τῇ προσβολῇ.

— Ἡ ἀναγνωστρία τῆς μητρός σας, κύριε κόμη, ὀνομάζεται τὴν σήμερον κόμησσα δὲ Βωμκνοάρ, σύζυγός σας. Θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃτε νὰ εὐρω ἀλλόκοτον καὶ ὑβριστικὴν δι' αὐτὴν τὴν ἰδιοτροπίαν ἣν ἔσχετε τοῦ νὰ τὴν φορτώσῃτε μὲ τὰ κοσμήματα ἐκείνης τῆς νεκρᾶς!

— Ἐκείνη ἡ νεκρὰ ἦτο μία ἀγία, κυρία.

— Αἶ! τί μὲ μέλει, ἐμέ! ὑπέλαθεν ἡ Ἰωάννα μετ' ἀγανακτήσεως. Οὐδὲ στιγμὴν ἐπὶ πλέον θὰ τηρήσω ἐπ' αὐτῇ μου αὐτὰ τ' ἀντικείμενα. Τὸ περιδέραιον, μοὶ ἐμπροσθε φρίκην τὸ στέμμα, μοὶ πλέγει τὴν κεφαλὴν...

Διὰ βιαίας κινήσεως, ἀπέσπασε τὸ περιδέραιον καὶ τὸ ἔρριψε πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Ροβέρτου.

Ὁ νεκρὸς κόμης ἠγέρθη, φρικτῶς ὡχρὸς.

— Ἰωάννα, πρόσχε! Δυστυχῆς, τί κάμνεις ἐκεῖ; Σοὶ τὸ εἶπον, αὐτὰ τὰ ἀντικείμενα εἶνε δι' ἐμέ λείψανα ἱερὰ.

» Ἀλλῶς τε, πρέπει νὰ τὰ ἐπιστρέψω. Ἐχω δεσμευθῇ δι' ὑποσχέσεως.

» Ἐπίτρεψον νᾶ σοὶ τὰ ἀφαίρεσώ ἐγὼ ὁ ἴδιος.

Ἡ Ἰωάννα δὲν τὸν ἤκουε πλέον.

Καταληφθεῖσα ὑπὸ μανιώδους ὀργῆς, ἀπέσπα τὰ πάντα κατὰ γῆς.

Τέλος, ἀποσπῶσα βιαίως τὸ στέμμα, ἤρχισε μανιωδῶς νὰ τὸ καταπατῇ, θραύουσα, συντρίβουσα τὰ ἄνθη.

Ὁ Ροβέρτος ἐξέβαλε κραυγὴν λύσσης καὶ ἀπελπισίας.

Δι' ἐνὸς ὁλματος ὤρμησε μέχρι τῆς τραπέζης καὶ, διὰ κινήσεως ταχείας ὡς ἡ σκέψις, ἔδραξε πολυκρότον.

Ἠκούσθη ἐκπυρσοκρότησις, ἣν ἐπηκολούθησε κραυγὴ σπαρκατική, καὶ ἡ Ἰωάννα κατέπεσε βαρέως ἐπὶ τοῦ τάπητος.

Ἰδὼν αὐτὴν πεσοῦσαν, ὁ κόμης ἐφάνη ἀνακτῆσας αἰφνης τὴν γαλήνην του.

Ἐθῆκε τὴν χειρὰ του ἐπὶ τοῦ καθίδρου μετώπου του.

— Νεκρά! Νεκρά! εἶπε... Καὶ ἐγὼ τὴν ἐφόνευσα.

» Ω! Φερνάνδη, προσφιλὴς μου ἐρωμένη, τίς θὰ μοὶ ἔλεγεν ὅτι διὰ σέ, τὴν τόσον γλυκεῖαν, τὴν τόσῳ καλὴν, θὰ ἐγινόμην ἐγκληματίας.

Λυγρὸς σπαρκατικὸς ἐξῆλθε τοῦ συσφιγγομένου λάρυγγός του καὶ κατέπεσε γονυπετὴς πρὸ τοῦ ἀψύχου σώματος τῆς Ἰωάννας.

Ἐν τούτοις ἐπὶ τῇ ἐκπυρσοκροτήσῃ, ὁ θεράπων ἔδωκε τὸ σύνθημα πρῶτος, καὶ, προσκλήσεις ἤδη ἐπανελημμένως ἤκούοντο, ἀκολουθοῦμεναι ὑπὸ ἰσχυρῶν κατὰ τῆς θύρας κτυπημάτων.

Ὁ Ροβέρτος ἀνηγέρθη.

— Ἐμπρός, εἶπεν, ἐφόνευσα, ὀφείλω ν' ἀποθάνω. "Ἄνθρωπος ὡς ἐγὼ δὲν πηγαίνει εἰς τὰ δικαστήρια.

Ἐσφάλισε τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐψιθύρισε:

— Φερνάνδη, ἔρχομαι! ... Εἴθε νὰ μὲ συγχωρήσῃς διὰ τὸ ἐγκλημά μου καὶ μὲ δεχθῇς πλησίον σου.

Εἶτα, ἀκουμπῶν τὴν κνήμην τοῦ πολυκρότου ἐπὶ τοῦ μετώπου του:

— Μητέρα μου, ὑγίαινε! εἶπε.

Καὶ ἐπίεσε τὴν σκανδάλην.

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἡ θύρα παρεβιάσθη μετὰ πατάγου καὶ

σωρεῖα θεραπόντων, ἀκολουθουμένων ὑπὸ τινων κεκλημένων, οὓς ὁ κρότος εἶχεν ἐκλύσει, εἰσώρμησαν ἐν τῇ αἰθούσῃ.

Περιστοίχισαν τοὺς δύο νέους.

Ἀπέθηκαν τὴν Ἰωάνναν ἐπὶ τινος διθανίου καὶ μετ' ἐκπλήξεως παρετήρησαν ὅτι εἶχεν ἀπλῶς λιποθυμήσει.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸν κόμητα, αὐτὸς εἶχε συντρίψει τὸ κρανίον.

Ἦτο νεκρός.

Ἀπειρος ὑπῆρξεν ἡ ἀπελπισία τῆς δουκίσσης.

— Ἰδικόν μου λάθος ἦτο! ἐπανελάμβανεν ἀδιαλείπτως.

Ὁφείλον νὰ παρευρισκόμην εἰς αὐτὴν τὴν συνδιάλεξιν. . .

Ἐπρεπε νὰ προσέβλεπον αὐτὴν τὴν μοιραίαν λύσιν.

Τρεῖς μετέπειτα ἡμέρας, ἀπῆρχετο διὰ τὴν Νίκαιαν, ἀποκομίζουσα τὸ πτώμα τοῦ ἀτυχοῦς υἱοῦ τῆς.

Ἡ νεκρὰ κόμησσα, ἐκ μετατροπῆς αἰσθημάτων, ἥτις θὰ φανῇ ἴσως ἀλλόκοτος, ἀλλ' ἥτις ἐν τούτοις ἦτο πρωτοφανής, συνέλαβεν αἰφνης σφοδρὸν ἔρωτα πρὸς τὸν κόμητα Ροβέρτον ἀπὸ τοῦ τραγικοῦ του θανάτου.

Χάρις εἰς τὰς ἰδίαις τῆς φροντίδας τὰ κοσμήματα τῆς Φερνάνδης ἐπεσκευάσθησαν καὶ ἠθέλησεν ἡ ἰδίᾳ νὰ τὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὸν τάφον τῆς νεάνιδος.

Εἶτα ἐπέστρεψε πλησίον τῆς δουκίσσης, ἣν περιέβαλλε διὰ τῆς τρυφεροτέρας ἀφοσιώσεως μέχρι τοῦ θανάτου ἐκείνης, ἐπελθόντος ὀλίγα ἔτη ἀργότερον ἐκ τῆς λύπης τῆς ἀτυχοῦς γυναικὸς διὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ προσφιλοῦς τῆς υἱοῦ κατὰ τρόπον τόσον τραγικόν.

Ὀλίγον μετὰ τὸν θάνατον τῆς δουκίσσης, οἱ κώδωνες τοῦ μοναστηρίου τῆς Οὐρσούλης ἀντήχουν φαιδρῶς ἀγγέλλοντες ὅτι μεγάλη παρεσκευάζετο τελετή.

Ἡ κόμησσα δὲ Βωμανὰρ εἰσῆρχετο ἐκεῖ ὡς καλογραφία, καὶ ὅλαι αἱ ἀμαξαί, αἱ ἐρχόμεναι ἀπὸ παντοίων τῆς πόλεως σημείων, ἐκόμιζον τοὺς κεκλημένους. οἵτινες ἤρχοντο ἵνα πορευεθῶσιν εἰς τὴν τελετὴν τῆς ἐν τῇ τάξει τῶν μοναχῶν κατατάξεως τῆς κομήσσης.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΕΔΜΟΝΔΟΥ ΔΕ ΑΜΙΤΣΙΣ

Ι Σ Π Α Ν Ι Α

Η

ΚΟΡΔΥΒΑ

Φθᾶσκει εἰς Καστιλλεῖον ἀνέμενον μέχρι τοῦ μεσονυκτικοῦ τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῆς Ἀνδalousίας. Ἐγευμάτισα ὡς ξηρὰ καὶ πορτοκάλια, τὰ ὅποια ἐπότισα, μὲ ὀλίγον οἶνον Βαλ δὲ Πέννας, ὑπετονθόρισα ποιήματι τοῦ Ἐσπρσέδα, ἐφλυάρισα ὀλίγον μετὰ τινος τελωνοφύλακος (ὅστις, ἐν παρενθέσει, μοῦ ἀνέπτυξε τὰς πολιτικὰς του ἀρχάς: Ἀμεδαῖος, ἐλευθερία, αὐξήσεις τοῦ μισθοῦ τῶν τελωνοφυλάκων κ.τ.λ. κ.τ.λ.), μέχρι οὐ ἤκούσθη ὁ ἐναγωνίως ἀναμενόμενος συριγμὸς καὶ εἰσαῖλον εἰς ἐν ὄχημα γεμάτον μέχρις ἀσφυξίας ἀπὸ γυναικας, παιδία, κλητήρας, κιβώτια, προσκεφάλαια, δέματα, καὶ ἐξεκινήσαμεν μὲ ταχύτητα ἀσυνήθη εἰς τοὺς ἰσπανικοὺς σιδηροδρόμους.

Ἡ νύξ ἦτο ὠραιοτάτη, οἱ συνταξειδιῶταί μου ὠμίλουν περὶ ταύρων καὶ Καρολιστῶν, μία ὠραία κόρη, τὴν ὅποιαν πολλοὶ κατέτρωγον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, προσποιεῖτο ὅτι κοιμάται, διὰ νὰ θερμάνῃ τὰς φαντασίας δι' ἐνὸς ὑποδείγματός τῶν νυκτερινῶν τῆς στάσεων, τίς ἔκχμνε σιγᾶρον, τίς ἐ-

ξεφλούδιζε πορτοκάλια, τίς ὑπετονθόριζεν ἄσματτα ἐκ τῆς Ζαρζουέλας. Τέλος, μετ' ὀλίγας στιγμᾶς, ἀπεκοιμήθη.

Νομίζω ὅτι ὠνειρευόμην τὸ Τσαμίον τῆς Κορδούβης καὶ τὸ Ἀλκαζάρ τῆς Σεβίλλης, ὅταν ἐξύπνησα ἀπὸ μίαν βραγχὴν φωνήν:

— Puñales! (ἐγγχειρίδια!)

— Ἐγγχειρίδια! Διάβολε! Διὰ ποῖον;

Πρὶν ἢ ἀκόμη ἴδω τίς ἐφώναζεν, ἤστραψε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου μία λεπίς μακρὰ καὶ ὀξεῖα καὶ ὁ ἄγνωστος ἤρωτησεν ἐκ νέου:

— Le gusta? (Σὲ ἀρέσει;)

Πρέπει νὰ ὁμολογήσετε ὅτι ὑπάρχουσι τρόποι πολὺ πλέον εὐχάριστοι διὰ νὰ ἐξυπνᾷ τις. Παρετήρησα τοὺς συνταξειδιῶτάς μου, ἐκφράζων αἰσθημὰτι ἐκπληξέως, ὅπου προσέκαλεσε τὸν γενικὸν γέλωτα. Τότε ἔμαθον ὅτι εἰς κάθε σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ὑπῆρχον πωληταὶ ἐγγχειριδίων καὶ μαχαिरῶν, οἵτινες προσέφερον τὸ ἐμπόρευμά των εἰς τοὺς ἐπιβάτας, ὅπως παρ' ἡμῖν προσφέρονται αἱ ἐφημερίδες καὶ τὰ ἀναψυκτικά.

Ἐξασφαλισθεὶς περὶ τῆς ζωῆς μου, ἠγόρασα τὸ φόβητρόν μου, πέντε δραχμάς, ἐν ὠραίον ἐγγχειρίδιον ὡς τὰ τῶν τυράνων ἐν ταῖς τραγωδίαις, μὲ λαβὴν γεμάτην κοσμήματα, μὲ ἐπιγραφὰς εἰς τὴν λεπίδα καὶ μὲ θήκην ἐκ βελούδου κεν-